

er aldeles grundlovstridig. Der siges: „Maaste ville Opbeholdsbetjentene af Frygt for den vilkaarlige Finantsministers Hævn lade sig true ved en sliq provisorkist Lov til at gjøre Udbetalinger, hvortil der faaens grundlovmæssig Hjemmel, og for hvilke de selv kunne blive ansvarlige. Men de Skatteyndende ville ikke lade sig skræmme af Dr. Finantsministeren, og mere end een Kjøbmand vil benytte sig af Leiligheden til at indføre sine Væremøder, og Domstolene ville, derom ere vi overbeviste, i Kraft af Grundlovens § 78 underkjende enhver Fordring paa dem af Staten“. Heraf ser man, at en foreløbig Finantslov ikke vil fremkomme; den er aldeles grundlovstridig, og den vil omstyrte de bestaaende Forhold. Jeg forstaa saaledes slet ikke, hvorfra disse uhyre Færdigheder komme, isad vi idag eller imorgen negte Finantsloven. Om to Maanedes vil forhaabentlig den nye Rigsdag samles igjen; da vil Finantsloven kunne blive forelagt, og skulde man ikke kunne naae at komme til Ende med den, viste Rigsdagen sig jo i sidste Session fuldstændig tilbøielig til at give en Bevilling til en Forlængelse af den gjældende Finantslov. Dernæst er det udtalt, at Landstinget ogsaa kunde negte Finantsloven, men det vilde dog være ganske utroligt, at Landstinget, hvis der indtraadte en Regjeringsforandring, naar der kom et nyt Ministerium tilstede, før det havde prøvet og veiet, om det kunde arbejde med dette nye Ministerium, uden videre vilde negte Finantsloven; der kunde vist neppe være Tale derom, eller om at det vilde negte en Forlængelse af den gjældende Finantslov. — Der har været talt om, at vi kæmpe for det parlamentariske System, og det er ganske vist, for saa vidt dette System betegner det danske Folks Ønske om, at Ministeriet maa være i Overensstemmelse med Befolkningen, saaledes at de Reformere, som den anser gavnlige og nyttige, efterhaanden maa kunne blive bragte ind i Livet. Her er ikke Tale om en enkelt Person eller om, hvilket Navn der skal styre eller lede Regjeringen, men her er kun Tale om, at de Grundprinciper, Folket ønsker og mener ere til dets Vel, i Virkeligheden ogsaa maa kunne finde Indgang i Regjeringen. Det er jo saa naturligt, at Regjeringen, at Hans Majestæt adspørger Folket, før man fatter fuld Litra til, at det i Virkeligheden er Befolkningens Villie, hvad de nuværende Repræsentanter ønske, at man altsaa opløser Folketinget og adspørger Bælgerne; men det var jo det, vi have saa stærkt om allerede i forrige Samling; det var den eneste Ting, hvorefter vi henvendte os til Regjeringen. Vi sagde: Opløs os, send os hjem, for at man kan se, om vi ere i Overensstemmelse med Befolkningen. Det sete ikke den Gang, og hvilken anden Vej stod os da aaben? Hvorledes vilde det være muligt at indbefomme Mændetallet her i Thinget og Ministeriet? Vilde det virkelig være rigtigt, at vi nu satte os til at forhandle Finants-

loven, at vi lode den gaa til anden og tredje Behandling og spildte Tiden og Kræfterne derpaa? Hvorledes vilde vi ikke i saa Fald blive mishandlede i vore Modstanderes Blade, hvorledes vilde det ikke blive fortalt om os, at vi lode her og spildte Tiden for at tjene Diæterne og Intet udrette, uagtet vi dog maatte vide, at vi vilde være i en bestemt Modstrid med den nuværende Regjering.

Formanden: En Besskyldning af denne Art turde det være under Thingets Verdighed her at optage.

G. Petersen: Det er kun som en Betegnelse for Selvstyrelse, at den parlamentariske Rænte er kommen frem, og jeg skal da tillade mig sluttelig kun at bemærke, at et af vore større Blade, „Fædrelandet“, for saa Nar siden udtalte: „Forløbner Rigsdagen sin Migt at hævde Folkets Ret til Selvstyrelse i dens fulde Udstrækning, da maa Folkets Begreber om Ret og Uret yderligere forvires, da mister det ethvert bestemt politisk Standpunkt, bliver sølgelig holdningsløst, uenigt, lavsindet, idet det vænnes til at tage til Række med at forvrettes.“ Idet jeg alvorlig har overveiet det Skridt, jeg staar i Begreb med at gjøre, forekommer det mig virkelig, at jeg, naar jeg har saadanne Ledere og saadanne Rænkere at slutte mig til, med Visshed veed, at jeg ikke er paa en urigtig Vej, men trygt kan gjøre dette Skridt. Jeg føler mig da overbevist om, at en stor Del af de Skremselsbilleder, der ere opstillede, i Virkeligheden ogsaa kun ere Skremselsbilleder. Naar det har været talt om, at vi i nogensomhelst Henseende vilde indvirke forstyrrende paa, hvad der tilkommer Kongemagtens Repræsentant, at vi vilde virke forstyrrende ind paa, hvad der er hans Særrettigheder, maa jeg nedlægge en alvorlig Protest mod, at det nogensinde skulde have været enten mit eller, som jeg tror, det danske Folks Ønske eller Hensigt i nogensomhelst Henseende at gjøre noget Skaar deri. Det danske Folk betragter netop Kongehusets Repræsentant med en saadan Ærbødighed, en saadan Hengivenhed og Høiagtelse, at det vistnok aldrig vilde kunne falde Folket ind at gjøre nogen Paastand i den Henseende gjældende. Jeg forstod ikke den Maade, hvorpaa den ærede Justitsminister igaar omtalte Repræsentanten for Kongemagten, men jeg vil dog ikke undlade at udtale, at det danske Folk ikke nu betragter Kongen paa samme Maade, som det maaste betragte ham for 30—40 Nar siden, nemlig som en Mand, der er en Mænd høiere end alle Andre, som en Mand med Krone og Scepter i Haanden. Det betragter ham nu som vor færlige Landsfader, som den, til hvem vi i fuld Tillid og Fortrosthed kunne henvende os, overbevist om, at Repræsentanten for Kongemagten altid inderlig vil slutte sig til sit Folk. Det er